

domácí
bikový
revír

Orava, Slovensko

GPS ke stažení

Stahujte na www.iVelo.cz
– do vyhledávače zadejte

web kód **12985**

délka okruhu: první den 18 km,
druhý den 19 km

převýšení: v obou případech 900 m

charakteristika trasy: náročné výjezdy
(fyzicky i technicky) i sjezdy, oba okruhy
okořeněné těžkým a dlouhým sjezdem

doporučené kolo: minimálně trail bike,
ideální je all mountain se 140–160 mm

doporučená mapa: Shocart č. 1086
– Oravská Magura, 1:50 000

turistické zajímavosti v okolí: nedaleká
Babí hora, Oravský hrad, Oravská přehrada

nejbližší cykloservisy a prodejny:
X-Sport bicykle Peter Vasek, OC Klinec,
Námestovo, www.xsport-bike.sk

kdy vyrazit: zimy bývají dlouhé, ideální
je léto a časný podzim

ubytování a občerstvení:
Chata pod Pilskom na polské straně;
Penzión Hrubjak, Oravská Polhora,
tel. 00421 904 389 171,
hrubjak@email.cz

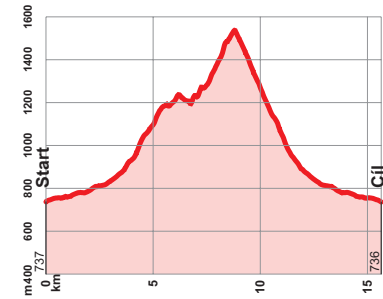
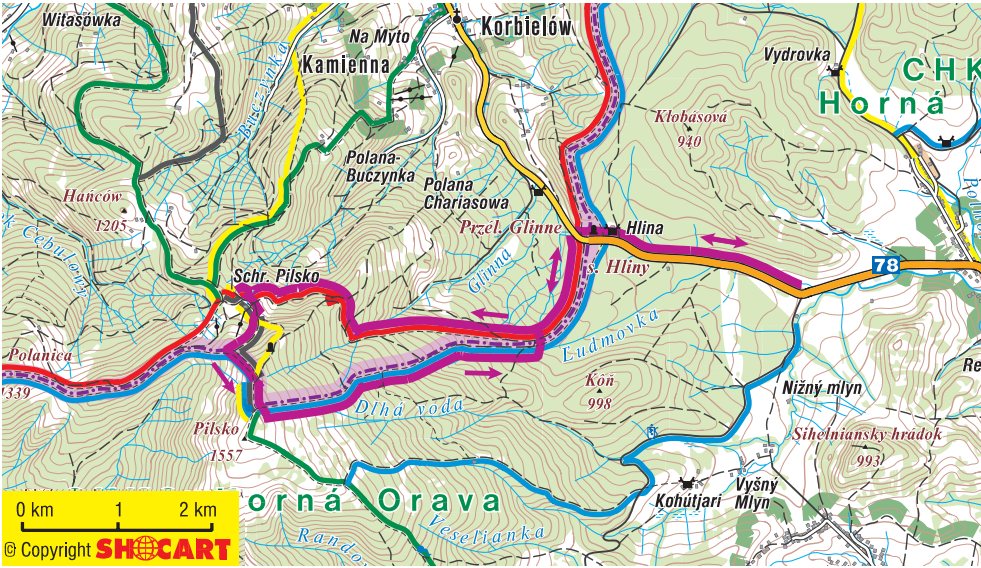
ČEŠČ!

VELO JE ČASOPIS NEOMEZENÝ ČAROU NA MAPĚ, SVÉ ČTENÁŘE MÁ JAK
V ČESKU, TAK I NA SLOVENSKU, KAM JSME BYLI POZVÁNI NA VELMI
ZAJÍMAVOU TRASU PRO TENTO DÍL RUBRIKY DOMÁCÍ BIKOVÝ REVÍR.
NAŠÍM CÍLEM SE STALA ORAVA.

Pozvání má na svědomí Patrik Marecký z městečka Námestovo. Za jeho lehkým úsměvem se skrývá tvrdá lekce z beskydského enduro soudku, což při příjezdu samozřejmě ještě netušíme. Při zdvořilostním vítání si potřeseme pravicí a levačkou mu odevzdáváme jeho nový unikátní dres s logem Velo trail guide. Paťo si ho zaslouží, chuťovka zvaná Pilsko, kterou nám naservíroval přímo pod nos, způsobila změnu plánu, místo jednoho dne jsme tu zůstali rovnou celý víkend.

Předešlu dva důležité poznatky pro ty, kdo by se vypravili v našich stopách. První: Orava je studený kout a léto pod Babí horou se nedá porovnávat s pohodičkou někde jižněji, proto si přibalte oblečení navíc, i když u vás „dole“ budou řadit třicítky (teploty). Vzhledem v termínu vydání tohoto Vela se pro vás

trasa, či spíše celá oblast tedy stane tipem do další sezony. Poznotek druhý: Zapomeňte na hardtaily i fully laděné do XC. Bez poctivého celopéra s tlustými gumami si následující lokalitu tolik neužijete.

Tam a zpět na Pilsko a Polsko

V kompletní sestavě pěti kusů vyrazíme od Hotelu Bílá farma (zhruba 2 km za obcí Oravská Polhora) po asfaltce do sedla Hliny. Na rozjetí nohou ztuhlých čtyřhodinovým přesunem v autě úplný ideál. Na hraničním přechodu S Polskem házíme směrovku doleva na červenou turistickou značku, po níž se budeme šplhat Polskem až na vrchol 1557 metrů vysokého Pilska (nevím proč mi název připomíná Pilsner a tím dělá chutě).

Na pěkném lesním singlu v mírném stoupání debatujeme o tom, co nás dnes čeká. Netuším, že to jsou poslední momenty, kdy dnes dokážu konverzovat. Vzápětí se vynoří stěna s brutálním sklonem. Do pedálů dupe nejvyšším možným výkonem, kterým momentálně disponuji, a s infarktovým tepem zastavuji v mírnější pasáži. Hm, jestli tohle byla předehra, já mám svoje číslo asi za sebou!

Začíná pravé peklo a boj o udržení se v sedle. Ke stoupání se postupně přidávají také stovky kořenů a balvanů všech velikostí. Wales na Rychlebech má aspoň klesající profil, ale tady je to přesně naopak. Systémem plnou parou přes překážky zastavujeme každých padesát metrů na vydýchání. Někomu se daří více, někomu méně. Mně méně, a proto opatrně laboruji s tlakem v gumách, podfukuji a výrazně se to lepší. Maho naopak vyfoukl příliš a prosekává duši. Některé pasáže donutí rezignovat a ti, co se můžou vrátit, zkoušejí reparáty. Podobných momentů je více než dost.

Netuším, jakou vzdálenost máme za sebou, ale hledání rozumné stopy spolu s překonáváním našich limitů způsobilo náhlé vynoření se z lesa přímo pod horskou chatou. Aby toho nebylo málo, vede k ní výšvih, za jehož sklon by se nestyděly ani točité schody. Chata je otevřená, a protože je na polské straně, každého, koho vidíme, zdravíme hlasitým „Češči!“.

Sranda tu nekončí, naopak začíná při chabém pokusu objednat čtyři malá piva. Výsledkem je sada čtyř velkých piv a pěti

rumů. Kobieta (děvče) za barem rozuměla slovenštině přesně tolik, co my polštině, a problém byl na světě. Na vrchol ještě potlačíme přes dvě stě výškových metrů, což je v naší situaci docela pozitivní, následky nechopené objednávky vyprchají nejbezpečnějším možným způsobem.

V davu turistů se posouváme po sjezdovce nahoru, až samotná nejvyšší část je klasický vysokohorský chodník a zároveň pěkný sjízdný trail. Nepochopím, jak v takovéto zimě (nahore fouká studený vítr) může někdo ležet vyvalený v krátkém tričku na zemi. Zřejmě tu funguje teorie, že Poláci zde mají

geograficky teplejší jih a my naopak studený sever. Paťo upozorňuje na náročnost sjezdu, který cení zuby po celé délce. Čeká nás modře značená turistická značka nazpět do sedla Hliny.

Postupně se spouštíme po úzkém singlu mezi kosodřevinou, při střetu s turisty pěkně poděkujeme a oni s úsměvem uhýbají. Dokonalá harmonie. Sklon se postupně stává strmějším. Trail je zařezaný v podloží a má grády, ale zatím je to jen odvar toho, co přijde. Pravá zábava na sebe nenechá dlouho čekat. Začíná kamenné eldorádo. Kameny jsou volné a při brzdění dovedou

rozhodit. Když nebudete rukama držet vlašťovky jako ve svěráku, trail vám ukáže, kdo tu tahá za kratší konec. Po pauze, jež jim dopřeje odpočinku, přichází krátká a krutě strmá pasáž. Vjíždím do ní příliš rychle a okamžitě jdu k zemi, přesněji do borůvek. Maho dopadl jako já, a proto se vracíme a napravujeme kapitulaci.

Nejsme ani v polovině a trail zatím neměl slabou pasáž. V tvrdém rytmu se bigbíťově valí od začátku až na konec. Ve střední části rychlost stoupá, aby vyždímala poslední zbytky sil ve vytřesených rukách. Pauzička, fotky a jede se znovu do plných. Připojujeme se na červenou značku, kterou jsme stoupali nahoru. Kruté výšlapy nám nyní odplácí za utrpení. Tohle je deset z de-

seti bodů, všechno je pryč – zapomenuté jsou zácpy po cestě, cena benzínu a také těžký výšlap. Okamžitě řešíme plán na zítřejší poježdění. Nikdo to nevidí jinak – je rozhodnuto. Paťo má totiž ještě jedno eso v rukávu. Večer posedíme (nejchladnější slovenská obec Oravská Lesná je na dostřel, podle toho to také venku u piva vypadalo) a ráno zase jdeme na to!

Pilsko bez Polska

Druhý den je počasí ještě krásnější než první. Tentokrát vyrážíme z obce Oravské Veselé, ovšem za stejným cílem. Jen dnes ochutnáme Pilsko z jiné strany. Jsme několikrát ujišťováni, že výjezd bude brnkačka a sjezd více rytmický.

Začátkem je stoupáček od místních potravin, postupně z asfaltky zůstane jen svah se sklonem nabírajícím na stupních. U turistického altánku přijímáme výzvu zelené turistické značky, jež nás dle mapy dopraví až na vrchol, dnes z jižní strany. Opět přituhne a vydupat některé úseky na vrchol Dudová si žádá Saganovy nohy. No, tlačili jsme včera, proč netlačit i dnes... Lesa postupně ubývá, do očí bije kontrast seschlých pahýlů bývalého jehličnatého lesa a sytě modrého nebe a já šmudlám kašpárka. Závěrečné stoupání (posledních zhruba 300 výškových metrů) s panoramaty Západních Tater, Babí hory a Velkého Choče ale zvedá chuť do jízdy na maximum. Nepamatuji si tak parádní výšlap. Úplně prázdný singl, nikde ani noha a dokonalé počasíčko, radost koncentrovaná na jednom místě.

Pilsko je na dohled, máme dost času, a tak vyrážíme na krátký průzkum k nedalekému vrcholu Mechy (1479 m n. m.), ale žádný tajný singl ukrytý před zraky ostatních se nenachází. Zůstáváme proto u původního plánu sjet po zelené značce na Skaliska, kde budeme pokračovat po modré (ne té ze včerejška). Je těžké psát stále v superlativech – jednak tomu nikdo neuvěří, jednak je to trapné. Ale co mám dělat? Zelená značka, po níž jsme šlapali nahoru, je i v opačném směru skvělá. Je třeba trochu přišlápnout a udržovat vyšší rychlost, což si žádá mít v zásobě trochu sil po dvou výjezdech na vysoké Pilsko (1557 m n. m.). Odměnou je flow v zákrutách a rychlý švih po rovince.

Nesměle podotýkám, že se zanedlouho napojujeme na modrou značku a ta je... ještě lepší! Nechybí jí rychlost, množství zatáček a rytmus nejlepšího tance. Čím jednodušeji ji projedete, tím lépe pro vás. Žádné objíždění, stopa jde přímo přes malé seskoky, kořeny, balvany, spadlé stromy – s tím vším si enduro bike hravě poradí. Jsme tu kvůli článku, ale neexistuje honorář, který by mě donutil teď zastavit na focení. Ostatně i pro vás bude lepší vidět to a zažít na vlastní kůži. Proti včerejšku je dnešní den méně náročný na techniku, do ohně však lijí čertovsky spalující flow. Každý má tedy právo výběru. Singl končí rychlým a zpočátku kamenitým svahem. Kameny pod koly odstřelují až do nohou, nic příjemného. Rány si hojíme pohodíčkou na lesní asfaltce cestou zpět k autům.

Jeden kopec, dvě tváře

Vím, že v článku padlo podezřelé množství pozitiv, ale dám ruku do ohně, že kdo má rád náročný terén a hltání kilometrů je mu cizí, tady ve slovensko-polském pohraničí si najde místo pro enduro ježdění nejvyšší kvality. Díky Patrikovi jsme si to vyzkoušeli na vlastní kůži. Dres Velo trail guide je v dobré ruce!

Text a foto: Pavel Chrenčík

VELO TRAIL GUIDE No. 24

Patrik Marecký

Patriku, můžeš se čtenářům trochu blíže představit?

„Pocházím ze severu Slovenska, momentálně studuji na Žilinské univerzitě. No a jak už je patrné, na první místo mezi mými zálibami řadím horskou cyklistiku. Největší přelom v mém životě nastal v roce 2008, když jsem si koupil hardtail s odpruženou vidlicí.“

Začal jsi se závody, nebo tě rovnou zlákal ježdění podobné tomu, co jsme zkusili o víkendu?

„Na hardtailu jsem začal jezdit po místních kopcích, sám pro sebe, závody mne nelákaly. Chuť po svobodě, rychlosti a touha poznávat přírodní krásy rostla natolik, že koncem roku 2010 jsem si dopřál celopéro. Učil jsem se technice jízdy, měl dokonalejší kolo, a tak jsem začal jezdit čím dál víc náročnější pasáže, označil bych ten styl jako plnokrevný all mountain či lehkého enduro. Těší mě, že díky horské cyklistice jsem poznal hodně skvělých lidí, objevil desítky krásných míst, které máme častokrát pod nosem, jen o nich nevíme. Jedno z nich jsme si o víkendu projeli.“

Jezdíš sám, nebo se vám tu povedlo utvořit partu, s níž vyrážíš?

„Zpočátku jsem jezdil převážně sám a s dvěma kamarády. Během posledních let se ale počet ´cyklopozitivních´ lidí na Slovensku rapidně zvýšil. Díky sociálním sítím začaly vznikat rozsáhlé MTB komunity, které spojují lidi z blízkého okolí, a tak se mnohem snáze organizují výlety ve větším počtu účastníků.“

Oblíbené místo pro ježdění lze taky odhadnout podle článku?

„Jsou to bezpochyby Beskydy.“

Je pro tebe snadné vyrážet v místě bydliště do terénu? Je tu ten nešťastný zákon, který slovenské bikery výrazně omezuje anebo staví mimo paragrafy...

„Na Slovensku nejsou takové možnosti pro horskou cyklistiku jako například v Rakousku a jiných státech. Od nich bychom si měli brát příklad a udělat něco proto, aby omezení nebyla na každém kroku. Odpověď tedy bohužel zní: Není to snadné, když se držíš zákona.“

Ono ale i v článku zaznělo, že lidská slušnost, tedy ze strany cyklistů jízda s rozumem, předvídání, ohleduplnost, je nad zákon. Je to tak? Anebo tě naopak turisté neustále upozorňují na to, že porušuješ zákon?

„Snažím se vždy jezdit ohleduplně, ale občas se někomu nelíbí, co dělám. Naštěstí se však víc setkávám s pochopením a pozitivními ohlasy než s negativními.“

Únikem pro tebe může být polská strana hranice. Nemáš to daleko, je tam hustá síť značení. Jezdíš tam často?

„Znám to tam velmi dobře, častěji však jezdím tady, poznávám Slovensko.“

Hostitelův bike

Můj první bike byl hardtail Merida Matts TFS 100-D, to bylo v roce 2007, kdy jsem propadl bikiingu. Jak jsem objevoval jeho krásy, došlo mi, že by mi více vyhovoval full, a tak jsem si ho v roce 2010 pořídil. Koupil jsem si trail bike Giant Trance X3 se zdvihy 120/127 mm. Jsem s ním nadmíru spokojený, ale po třech letech znovu cítím, že přichází čas na změnu. Typově bych rád trail bike či all mountain s 27,5" koly. Žádnou vysněnou značku nemám, hlavně aby to byl stroj bezporuchový a s minimálními náklady na údržbu.

Jaká je tvá vysněná lokalita – kdekoliv na světě?

„Nepotřebuju jezdit nikam daleko, má odpověď je Rychlebské stezky.“

Studuješ v Žilině, bereš si s sebou kolo i tam? Jaká tam jsou podmínky pro MTB?

„Ano, беру, hlavně když mám víc volného času, Žilinu totiž obklopuje další cyklistický ráj – Malá Fatra.“

Co přesně studuješ? A jaká je tvá představa o budoucnosti?

„Studuju obor Multimediální technologie na Elektrotechnické fakultě. Můj krátkodobý životní cíl je dokončit studia, dlouhodobě se asi jako každý chci mít dobře – to znamená najít si dobrou práci, založit rodinu a při tom všem mít dostatek času na kolo.“

Pozdravuju všechny bikery v Čechách. Sportu zdar, uvidíme se v terénu!“

Pavel Chrenčík

